



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J., X
sídlem X
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Sedlákovou
sídlem 594 54 Křoví 111

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024, č. j. JMK/28841/2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 27. 12. 2023, č. j. MK/83952/23/KÚ (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“). Tím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití daného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená zákonem o silničním provozu. Při dohledu nad bezpečnostní provozu na pozemních komunikacích totiž bylo zjištěno, že dne 5. 10. 2022 v 10:14 hodin na pozemní komunikaci v obci Kuřim, ulice Pod Vinohrady, na místě označeném přesnými souřadnicemi, ve směru jízdy k ulici Havlíčkova, blíže neustanovený řidič v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 30 km/h jel s motorovým vozidlem provozovaným žalobcem, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 40 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 37 km/h, kdy v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy omezena dopravní značkou „IZ 8a“ s vyobrazenou dopravní značkou „B 20a“ na 30 km/h; tím nezjištěný řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci jako správní trest uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce žalobou, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro jeho nesrozumitelnost a také pro nedostatek důvodů. Skutkový stav věci považuje za nedostatečně zjištěný. Dále tvrdí závažné vady přestupkového řízení spočívající v tom, že prvostupňový správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného řidiče vozidla a nerespektoval jeho primární odpovědnosti; porušil § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu a principy dobré správy; zneužil blížící se prekluze přestupku; rozhodl v rozporu s principem retroaktivity ve prospěch pachatele. Soud předesílá, že podrobněji bude argumentace žalobce shrnuta v rámci vypořádání jednotlivých jím vznesených námitek.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za správné a řádně odůvodněné. Námítky žalobce již vypořádal v odůvodnění jím vydaného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že účastník řízení nemůže správnímu orgánu klást požadavky, za jakých podmínek by byl ochoten reagovat na výzvu adresovanou provozovateli vozidla; stejně tak si nemůže sám určovat výši pokuty. Neochota správních orgánů na tyto podmínky žalobce přistoupit nezpůsobuje nezákonnost jejich postupu. Žalobce nevyužil možnosti sdělit totožnost řidiče jeho vozidla, i když o tom byl řádně poučen. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě.
5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
6. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.

7. Žaloba není důvodná.

III.1 Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

8. Soud se nejprve zabýval žalobcem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti. Správní rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost především tehdy, pokud z něj nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, případně jde o výrok s obsahem rozporuplným či nevykonatelným. Takové vady krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal.
9. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti může být nedostatek důvodů správního rozhodnutí, který nastává, pokud není možno z jeho odůvodnění spolehlivě seznat, jakými úvahami se správní orgán řídil, resp. proč považoval námitky účastníka řízení za liché. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat i v tom, že argumentace účastníka je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá [k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, či ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79]. Napadené rozhodnutí dle krajského soudu žádnou ze shora uvedených vad netrpí a je tudíž přezkoumatelné. Lze z něj totiž zjistit, na základě jakých skutečností správní orgán rozhodl, prezentovány jsou i úvahy a důvody, jež žalovaného k jeho závěrům vedly.
10. Žalobce namítá, že žalovaný vůbec nereagoval na jeho námitku týkající se tvrzeného porušení principu primární odpovědnosti řidiče vozidla [bod II.b), odst. 1 žaloby]. Soud konstatuje, že tato velmi obecná (až akademicky formulovaná) odvolací námitka žalobce bezprostředně souvisí s žalobcem vytýkaným nedostatkem aktivity správních orgánů ohledně zjišťování totožnosti řidiče vozidla; právě v absenci těchto úkonů totiž žalobce spatřoval porušení jeho primární odpovědnosti. Na tuto argumentaci žalovaný reagoval v bodě 1/ na str. 4 napadeného rozhodnutí. Není pochybením odvolacího správního orgánu způsobujícím nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, pokud dvě žalobcem samostatně formulované (ovšem obsahově spolu úzce související) námitky vypořádá společně (souhrnně). Žalovaný přitom s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu uvedl, že prvostupňový správní orgán v projednávané věci učinil nezbytné kroky směřující ke zjištění řidiče; rozsáhlejší úkony za účelem určení totožnosti řidiče, při jeho neoznačení provozovatelem vozidla a absenci jiných indicií o jeho osobě, nelze po správních orgánech požadovat. Dále žalovaný uvedl, že zasláním výzvy k zaplacení určené částky provozovateli vozidla prvostupňový správní orgán nijak neznemožnil zjištění pachatele přestupku, neboť sám žalobce jakožto adresát této výzvy mohl správnímu orgánu totožnost řidiče sdělit, což však neučinil. Byť odvolací správní orgán reagoval na výtku žalobce z větší části pouze citací judikatury Nejvyššího správního soudu, ta byla ve vztahu k uplatněné argumentaci přiléhavá a vyvracela žalobcova tvrzení. Posouzení této problematiky žalovaným považuje soud za dostatečné.
11. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce též v nedostatečném vypořádání jeho námitky o porušení § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu [bod II.c), odst. 1 žaloby]. Žalovaný tak učinil v bodě 2/ na str. 4 napadeného rozhodnutí. Sice poměrně stručně, ovšem jednoznačně konstatoval, že částka určená ve výzvě provozovateli vozidla byla stanovena v souladu s platnými právními předpisy. Dále připustil, že metodický pokyn

Ministerstva dopravy (toliko) doporučuje, aby byla určena ve výši 1/4 až 1/2 sazby pro blokovou pokutu za příslušný přestupek. Žalobce v příslušné odvolací námitce sporoval konkrétní výši určené částky v rámci výzvy provozovateli vozidla. Tuto sumu však nezaplatil (ani nesdělil totožnost řidiče vozidla), pročež proběhlo přestupkové řízení, v rámci něhož mu byla jako správní sankce uložena pokuta. Právě její výše je ve věci podstatná. Soud proto dospěl k závěru, že je dostatečné, pokud se žalovaný ohledně určené částky omezil na konstatování jejího stanovení v zákonném rozmezí.

12. Pokud jde o vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti prvostupňového správního rozhodnutí žalovaným, které žalobce považuje samo za nepřezkoumatelné [bod II.e), odst. 1 a 2 žaloby], soud se s tímto názorem žalobce neztotožňuje. Žalovaný se s danou námitkou vypořádal v bodě 3/ na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, když konstatoval, že odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí shledal dostatečným. Předeslal, že správní orgány nejsou povinny vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti; opačný závěr by mohl vést až k eliminaci jejich činnosti. K žalobcem tvrzenému alternativnímu skutkovému ději (že do zóny s omezenou rychlostí vjel řidič J., který z důvodu hustého porostu příslušnou dopravní značku neviděl, přičemž následně předal vozidlo řidiči N., kterýžto nevědom si daného omezení projel měřeným úsekem) se žalovaný jednoznačně vyjádřil. Konstatoval, že vypořádání této námítky prvostupňovým správním orgánem je zcela srozumitelné a přezkoumatelné, neboť vychází ze záznamu jízdy vozidla, který je součástí spisového materiálu, a který zcela jasně vyvrací verzi žalobce o střídání řidičů. Nadto žalovaný zdůraznil, že v rámci řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla jsou námitky směřující k prokázání absence zavinění u skutečného řidiče vozidla zcela irelevantní; tento svůj právní názor přitom obsáhle zdůvodnil. Skutečnost, že žalobce se způsobem vypořádání této jeho odvolací námítky nesouhlasí, rozhodně nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný podrobně vysvětlil, z jakých právních důvodů nepovažoval za relevantní žalobcem prezentovanou skutkovou verzi o výměně řidičů a proč posouzení tohoto tvrzení ze strany prvostupňového správního orgánu považoval za dostatečné.
13. Konečně žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné také proto, že žalovaný v bodě 4/ na str. 5 napadeného rozhodnutí lakonicky konstatoval, že překročení rychlosti o 7 km/h je i nadále po 1. 1. 2024 přestupkem; tento závěr však nijak neodůvodnil. K tomu krajský soud uvádí, že také žalobce v odvolání stroze konstatuje, že skutek nezjištěného řidiče již není přestupkem. Nepředkládá ovšem žádnou argumentaci pro tento svůj závěr, s nímž by mohl žalovaný polemizovat a kterou by měl vyvracet. S ohledem na způsob precizace této námítky tedy považuje soud její vypořádání odvolacím správním orgánem za dostatečné.
14. Krajský soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, a to ani z žádného z důvodů, které předestřel žalobce. Přistoupil proto k jeho meritornímu přezkumu.

III.2 Primární odpovědnost řidiče vozidla a kroky k jeho zjištění

15. Žalobce v žalobě zejména velmi obsáhle brojí proti postupu prvostupňového správního orgánu, který dle něj neucínil dostatečné kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, čímž nerespektoval jeho primární odpovědnost za jím spáchaný přestupek. Žalobce namítá, že

šetření k identifikaci osoby řidiče nelze smrsknout na pouhou výzvu k úhradě určené částky. Není možné akceptovat současný přístup správních orgánů, které na zjištění totožnosti řidiče vozidla zcela rezignují, právě s výjimkou možnosti sdělit údaje o řidiči uvedené ve výzvě s vyměřením určené částky. Prvostupňovému správnímu orgánu vytýká, že v projednávané věci nečekal na případné sdělení identifikace řidiče vozidla žalobcem, ale ukvapeně vydal příkaz; tím pádem neprovedl všechny nezbytné kroky, které při zachování principu rozumnosti a přiměřenosti provést mohl a měl. Prvostupňový správní orgán navíc ve svém rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní kroky ke zjištění řidiče vozidla podnikla Městská policie Kuřim, která přestupek oznámila. Správní orgán dle názoru žalobce mohl porovnat fotografie řidiče vozidla s výpisem obchodního rejstříku žalobce a fotografiemi v registru osob.

16. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán obdržel dne 5. 10. 2022 od Městské policie Kuřim oznámení o podezření ze spáchání přestupku s vozidlem registrační značky X. Součástí tohoto oznámení byla mimo jiné fotodokumentace předmětného vozidla pořízená automatizovaným prostředkem měření bez obsluhy, na níž je zřetelně zachyceno vozidlo a jeho registrační značka. Na daných fotografiích ovšem jednoznačně nelze seznat osobu řidiče (za čelním sklem vozidla je vidět toliko ruka držící volant). Prvostupňový správní orgán poté dne 6. 10. 2022 vyzval žalobce jakožto provozovatele vozidla k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Současně jej poučil o tom, že neuhradí-li určenou částku ve stanovené lhůtě, může správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku; toto sdělení bude považováno za podání vysvětlení. Nebude-li určená částka uhrazena, nebo pokud provozovatel nevyužije svého práva a písemně nesdělí údaje o totožnosti řidiče vozidla, nebude správní orgán moci přestupek neustanoveného řidiče řešit a přistoupí k postihu provozovatele vozidla. V reakci na tuto výzvu zaslal žalobce prvostupňovému správnímu orgánu dne 8. 11. 2022 žádost o upřesnění výzvy. V ní velmi obsáhle polemizoval se samotnou objektivní odpovědností provozovatele vozidla a uvedl řadu procesních i věcných výhrad k formulaci výzvy; totožnost řidiče vozidla v okamžiku spáchání přestupku však nesdělil. Na vyjádření žalobce reagoval prvostupňový správní orgán sdělením ze dne 14. 11. 2022, v němž uvedl, že přijal předmětné podání a vzhledem k jeho rozsahu na něj odpoví v zákonné lhůtě; zdůraznil ovšem, že toto podání nemá žádný vliv na běh zákonných lhůt a úkony činěné v daném řízení. Pro potřeby identifikace řidiče byla žalobci elektronicky zaslána fotodokumentace pořízená městskou policií. Následně dne 7. 12. 2022 zaslal prvostupňový správní orgán žalobci obsáhlou odpověď na jeho žádost o upřesnění výzvy. Dne 9. 12. 2022 žalobce prvostupňovému správnímu orgánu sdělil, že „totožnost řidiče zná a rád ji sdělí, pokud to bude v dané věci potřebné“. Následně dne 20. 12. 2022 žalobce uvedl, že se musí vyléčit a jsou vánoční svátky, pročez na obsáhlou odpověď správního orgánu zareaguje v týdnu po Novém roce. Dne 28. 12. 2022 prvostupňový správní orgán vydal usnesení o odložení přestupkové věci, neboť ve lhůtě 60 dnů od přijetí oznámení nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Současně prvostupňový správní orgán dne 28. 12. 2022 vydal příkaz, jímž uznal žalobce jakožto provozovatele vozidla vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Konstatoval, že totožnost řidiče nebyla známa ani nebyla zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku. Správní orgán provozovateli vozidla poskytl prostor pro identifikaci řidiče, ale toto mu nebylo sděleno.

Provozovatel vozidla nezaplatil určenou částku ani neuvedl údaje vedoucí ke ztotožnění skutečného řidiče.

17. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platilo, že *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání; b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona; c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.* Dle odst. 5 *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
18. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2; b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.* Podle odst. 3 *téhož ustanovení určená částka je splatná do 30 dnů ode dne doručení výzvy podle odstavce 1.* Dle odst. 4 *výzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.* Podle odst. 5 *je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.* Dle odst. 6 *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*
19. Problematikou aplikace shora uvedených ustanovení zákona o silničním provozu (tedy vztahem a časovou sousledností mezi zjišťováním totožnosti řidiče vozidla porušivším pravidla silničního provozu a odpovědností provozovatele tohoto vozidla) se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Komplexně a velmi přehledně o této otázce pojednal např. v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, z nějž soud cituje. Uvedl následující:
- Zákonodárce prostřednictvím právní úpravy koncentrované v ustanoveních § 10 odst. 3 a 4 a § 125f až § 125h zákona o silničním provozu popisuje systém procesních kroků, které po zjištění spáchání konkrétně specifikovaných přestupků v první řadě (není-li totožnost řidiče již na počátku zřejmá) preferují uhrazení stanovené částky provozovatelem vozidla na základě výzvy, kterou mu správní orgán zašle a dává tím plně kooperujícím provozovatelům prostor „vykoupit“ dosud neustanoveného řidiče z přestupkové odpovědnosti, popř. vyhnout se úhradě nákladů správního*

řízení, popř. eventuálnímu zvýšení sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125h odst. 1 a 7 zákona).

Současně zákonodárce dává v souvislosti s toutéž výzvou provozovateli vozidla možnost se vyhnout objektivní odpovědnosti alternativou k úhradě stanovené částky, a to označením (do této chvíle z hlediska správního orgánu neidentifikovaného) řidiče vozidla, jež je povinen znát. Stanoví-li totiž § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu provozovateli vozidla a osobě, které provozovatel svěřil vozidlo, povinnost na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení pravidel silničního provozu, logicky tím zákonodárce (byť implicitně) zakládá povinnost provozovatele a dalších osob tvořících řetěz až k řidiči, který vozidlo v souladu s jejich vůlí použil, údaje o totožnosti osob, jimž vůz bezprostředně svěřili, zjišťovat a znát.

Sdělí-li provozovatel vozidla správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i „odsouzení“ řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nebude vůbec zahájeno.

V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (tuto argumentaci Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, a v řadě dalších).

Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona.

Zákonem předpokládané procesní schéma je tedy (s jistým zjednodušením) založeno na této souslednosti: 1) přestupkové řízení proti od počátku známému řidiči; 2) včasné zaplacení určené částky na základě výzvy adresované provozovateli vozidla; 3) přestupkové řízení proti řidiči identifikovanému na základě informací od provozovatele vozidla; 4) řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

(...) není-li však naplněn ani vstupní předpoklad třetí varianty v podobě identifikace řidiče sdělením provozovatele vozidla, je zcela v pořádku, přistoupí-li správní orgán bez dalšího

k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Stejně tak nelze ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, zakotvující povinnost sdělit údaje nezbytné k identifikaci řidiče na základě výzvy správního orgánu, ani na základě poznámky pod čarou, směřující k ustanovení § 60 přestupkového zákona, které upravuje podávání vysvětlení, chápat tak, že správní orgán je povinen v souvislosti se zjišťováním totožnosti řidiče předvolávat provozovatele vozidla k podání vysvětlení na služebnu policie či do prostor správního orgánu, a to pod sankcí uložení pořádkové pokuty v případě nedostavení se. Takový výklad by totiž odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v 15denní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. V takovém případě zákon v ustanovení § 125h odst. 6 naopak vyžaduje pouze to, že bude provozovateli vozidla zaslána výzva k uhrazení určené částky, jejíž součástí je prosté poučení o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje nezbytné k identifikaci řidiče. Pokud takové písemné sdělení bude provozovatelem zasláno, má s ním správní orgán nakládat jako se záznamem o podaném vysvětlení ve smyslu § 60 přestupkového zákona. Samostatná výzva k podání vysvětlení, využívající povinnosti stanovené v § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, tak přichází do úvahy primárně v případech způsobení dopravní nehody, přestupků, za něž nelze uložit blokovou pokutu, či přestupků nezachycených automatizovaným systémem ani nespočítavajících v nedovoleném zastavení či stání vozidla, u nichž není identita řidiče známá, protože například uprchl dříve, než mohl být ztotožněn, apod.; v případech řešitelných uložením sankce za správní delikt provozovatele vozidla však rozhodně povinnost vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení správní orgán nemá. Neexistenci takové povinnosti ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, byť důvody tohoto závěru podrobněji nerozebíral.

20. Shora citované dle krajského soudu vyvrací veškerou žalobcovu obsáhlou argumentaci obecného charakteru, kterou k této problematice uplatnil.
21. Konkrétně pak žalobce tvrdí, že prvostupňový správní orgán nečekal na případné sdělení identifikace řidiče vozidla, ale zcela ukvapeně vydal příkaz. Tomu nemůže soud přisvědčit. Žalobce byl vyzván k zaplacení určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy; ta byla žalobci doručena do jeho datové schránky dne 16. 10. 2022. V této lhůtě žalobce totožnost řidiče nesdělil. Toliko si kladl podmínky, za nichž toto správnímu orgánu uvede; dále avizoval, že tak učiní, pokud to bude v dané věci (on sám) považovat za potřebné. Prvostupňový správní orgán vydal příkaz dne 28. 12. 2022 teprve poté, kdy odložil přestupek nezjištěného řidiče po uplynutí 60 dnů od okamžiku, kdy se o přestupku dozvěděl. Takový postup dle soudu není nezákonný, nelze jej označit ani jako nedůvodně ukvapený.
22. Žalobce dále namítá, že správní orgány měly v projednávané věci k dispozici fotografie vozidla zachycující také podobu řidiče, s nimiž měly dále pracovat. Toto tvrzení však nemá žádnou oporu ve správním spise, neboť se v něm takové fotografie nenacházejí. Krajský soud

zdůrazňuje, že Městská policie Kuřim prvostupňovému správnímu orgánu spolu s oznámením o podezření ze spáchání přestupku předala pouze fotodokumentaci pořízenou automatizovaným radarem; na ní ale není podoba řidiče zachycena, neboť za čelním sklem je pouze obtížně viditelná ruka řidiče. Soud jednoznačně konstatuje, že na základě této fotodokumentace nemohl prvostupňový správní orgán neustanoveného řidiče ztotožnit. Sám žalobce správním orgánům žádné fotografie nepředložil.

23. Požadavek žalobce, aby prvostupňový správní orgán porovnával fotografie řidiče s obchodním rejstříkem a s fotografiemi tam evidovaných osob v registru obyvatel, je poměrně nereálný. Předně je *a priori* nerealizovatelný, neboť žádné takové fotografie řidiče vozidla z doby spáchání přestupku správní orgán k dispozici neměl. Navíc by se jednalo o procesní postup, který by byl zcela zjevně excesivní, a jenž nelze po správním orgánu požadovat. Stejně tak dle krajského soudu není zřejmé, jaké konkrétní šetření měla dle žalobce provést městská policie, pakliže neměla o totožnosti řidiče k dispozici žádné jiné indicie než registrační značku vozidla, jehož provozovatel identifikaci řidiče neučinil. Žalobce sice ve svém velmi obsáhlém vyjádření tvrdil, že správním orgánům nabízí součinnost při identifikaci osoby řidiče, fakticky ji ovšem neposkytl; údaje o řidiči totiž ve stanovené lhůtě nesdělil, pouze si kladl „podmínky“ spočívající v požadovaném ujištění, že řidiči nebude udělena vyšší pokuta, než která hrozí provozovateli vozidla.
24. Krajský soud proto uzavírá, že prvostupňový správní orgán ve svém postupu nikterak nepochybil. Námitka žalobce týkající se nedostatečného zjišťování totožnosti řidiče a nerespektování jeho primární odpovědnosti proto není důvodná.

III.3 Porušení § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu

25. Žalobce tvrdí, že s ohledem na všechny individuální polehčující okolnosti daného případu měla být výše určené částky stanovena přibližně na 250 Kč. Pozdější právní úprava navíc stanoví výši určené částky nejvýše v hodnotě 50 % příslušné sazby.
26. Podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, platilo, že *určená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.* Podle § 125c odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu bylo možné příkazem na místě za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 uložit pokutu ve výši do 1 000 Kč.
27. Teprve s účinností od 1. 1. 2024 bylo ustanovení § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu novelizováno tak, že *obecní úřad obce s rozšířenou působností určenou částku stanoví ve výši jedné poloviny dolní hranice sazby pokuty, kterou lze uložit příkazem na místě za přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Vykazuje-li porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k), obecní úřad obce s rozšířenou působností stanoví určenou částku do 750 Kč; při stanovení výše určené částky přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.*
28. Prvostupňový správní orgán ve výzvě k úhradě určené částky ze dne 6. 10. 2022 stanovil její výši na 700 Kč (v hodně 70 % maximální možné výměry), tedy zcela v souladu s § 125h odst. 2 ve spojení s § 125c odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu. Závěr odvolacího správního orgánu, že určená částka byla stanovena v souladu s účinnými právními předpisy,

je tedy správný. Žalovaný připustil, že v pokynech Ministerstva dopravy se doporučuje, aby správní orgány určenou částku stanovily ve výši do 1/2 zákonem stanoveného rozpětí pro pokutu uložitelnou příkazem na místě za příslušný přestupek. Jedná se o všem toliko o metodické (nezávazné) doporučení nadřízeného správního orgánu.

29. Krajský soud považuje za zcela bezpředmětný poukaz žalobce na skutečnost, že po novele zákona o silničním provozu provedené zákonem č. 271/2023 Sb. kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony se (nově) určená částka stanoví ve výši 50 % dolní hranice sazby pokuty. Soud zdůrazňuje, že prvostupňový správní orgán zasílal žalobci výzvu k úhradě určené částky dne 6. 10. 2022, a to v souladu s tehdy účinnou právní úpravou. Žalobcem poukazovaná novela nabyla platnosti teprve dne 14. 9. 2023 a účinnosti dne 1. 1. 2024. V okamžiku, kdy prvostupňový správní orgán postupoval podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, byl záměr zákonodárce o jeho novelizaci teprve ve fázi legislativního procesu. Rozhodně tudíž nelze tvrdit, že jej měl správní orgán promítnout do svých úvah.
30. Soud proto neshledal, že by správní orgány porušily § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu.

III.4 Zavinení řidiče vozidla

31. Žalobce namítá, že svislá dopravní značka označující „zónu 30 km/h“ byla zakryta stromy, pročež (první) řidič vozidla nevěděl, že vjíždí do oblasti s nižší povolenou rychlostí. Současně žalobce tvrdí, že se řidiči tohoto vozidla uvnitř předmětné zóny vyměnili; v pořadí druhý řidič započal svou jízdu až uprostřed předmětné zóny, a tudíž nevěděl, jakému omezení podléhá. Řidič vozidla se tudíž přestupku nemohl dopustit; jeho jednání proto nemůže být kladeno k tíži ani provozovateli vozidla. Žalobce považuje za absurdní a nesmyslný závěr správních orgánů, že je odpovědný za jakékoli překročení rychlosti s jeho vozidlem, bez ohledu na zavinení skutečného řidiče.
32. Krajský soud shrnuje, že žalobce se snaží vyvinít ze své objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla poukazem na to, že řidič porušivší pravidla silničního provozu údajně nejednal zavineně. Poukazuje tedy na skutečnosti týkající se nikoliv jeho osobně, nýbrž výhradně řidiče, jehož totožnost ovšem sám odmítl správnímu orgánu sdělit. Touto problematikou se již správní soudy zabývaly, přičemž dospěly k závěru, že taková argumentace nemůže být v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla důvodná.
33. V rozsudku ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 As 250/2016-39, Nejvyšší správní soud konstatoval: „v případě stěžovatele se vedlo řízení o správním deliktu, neboť magistrátu se do 60 dnů od oznámení podezření z přestupku nepodařilo (neboť provozovatel k tomu mlčel) zjistit totožnost řidiče. Pro vedení řízení o správním deliktu je rozhodné, zda posuzované jednání [řidiče] naplňuje znaky přestupku, ne však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V takovém případě by bylo potřeba i zavinení, což by odporovalo smyslu právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Přitom otázka zavinení je hlavním odlišením správního deliktu (objektivní odpovědnost - zavinení se nevyžaduje) od přestupku (subjektivní odpovědnost - zavinení se vyžaduje). [...] Odpovědnosti jako provozovatel vozidla by se stěžovatel mohl zbavit typicky na základě liberačních důvodů. Případně by stěžovatel mohl popřít naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu [provozovatele vozidla], které jsou vymezeny v § 125f odst.

1 a 2 ve spojení s § 125c a navazujícími ustanoveními zákona o silničním provozu“ (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, či usnesení NSS ze dne 2. 5. 2025, č. j. 5 As 285/2024-35).

34. Platí, že při posuzování přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu se správní orgány nemusejí zabývat naplněním všech znaků přestupku řidiče vozidla (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, obdobně též rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, či ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2022-30, č. 4530/2023 Sb. NSS). Pro spáchání přestupku provozovatele vozidla, který je postaven na principu objektivní odpovědnosti a který spočívá v nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, tak nejsou rozhodné okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétním jednáním řidiče vozidla, jako např. míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky a osoba pachatele (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26, bod [33], či přiměřeně též rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, bod [13]).
35. Krajský soud uzavírá, že předmětem nynějšího soudního přezkumu je rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla, v jehož rámci se již neposuzuje otázka zavinění řidiče vozidla (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 7 As 316/2017-37). Závěr žalovaného, že v tomto typu řízení není na místě se zabývat tím, zda nezjištěný řidič vozidla věděl o dopravní značce označující začátek „zóny 30 km/h“, neboť to na posouzení odpovědnosti provozovatele vozidla ničeho nezmění, je tedy správný.

III.5 Zneužití práva, prekluze

36. Žalobce vytýká prvostupňovému správnímu orgánu, že krátce před zánikem jeho odpovědnosti za přestupek kvůli uplynutí prekluzivní lhůty vydal zjevně nepřezkoumatelné rozhodnutí, aniž by se přezkoumatelným způsobem zabýval prokázáním přestupku řidiče vozidla a zjištěním skutkového stavu. K tomu krajský soud konstatuje, že žalovaný neshledal prvostupňové správní rozhodnutí nepřezkoumatelným a soud tento závěr aproboval. Sama skutečnost, že prvostupňový správní orgán rozhodl těsně před uplynutím prekluzivní lhůty, rozhodně není zneužitím práva.
37. Dále žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 As 295/2021-35, č. 4488/2023 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že „účinky spočívající v přerušení běhu promlčecí (prekluzivní) doby má rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným [§ 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich], nehledě na to, že bylo později zrušeno v odvolacím řízení pro nezákonnost. To by neplatilo pouze za situace, že by šlo o rozhodnutí nicotné či rozhodnutí ryze formální, učiněné jen ve snaze zabránit možnému promlčení přestupku bez skutečné ambice aktivně vést řízení proti obviněnému z přestupku.“ V projednávané věci není prvostupňové správní rozhodnutí nicotné, nebylo shledáno nepřezkoumatelným a nebylo zrušeno ani pro nezákonnost spočívající v jiné vadě. Současně soud nenaznal, že by bylo vydáno jen ve snaze zabránit možnému promlčení přestupku bez skutečné ambice aktivně vést řízení proti obviněnému z přestupku. Není totiž pravdou, jak tvrdí žalobce, že „reálný stav spisu byl buď na zastavení řízení anebo obstarání takových důkazů, které by žalobcem předložené důkazy vyvrátily a zavinění řidiče vozidla potvrdily“. Prvostupňový správní orgán dostatečným způsobem zjistil skutkový stav věci. Spáchání skutku nezjištěným řidičem vozidla bylo jednoznačně

prokázáno výstupy z automatizovaného měřicího zařízení bez obsluhy; ty ostatně žalobce nikterak nezpochybnil. Jak přitom shora uvedeno, okolnosti rozhodné pro prokázání zavinění řidiče nebylo nutné v řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla prokazovat.

III.6 Retroaktivita ve prospěch

38. Konečně žalobce také namítá, že od 1. 1. 2024 je přestupkem pouze překročení rychlosti nejméně o 10 km/h a více; úmyslem zákonodárce bylo nižší překročení rychlosti nepostihovat, pročez řidičem spáchaný skutek již není přestupkem. Žalovaný proto měl na projednávanou věc aplikovat pozdější (pro žalobce mírnější) právní úpravu.
39. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2023, platilo, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*
40. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2024, platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost o 10 km.h⁻¹ a více.*
41. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
42. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními.*
43. Nezjištěný řidič s vozidlem provozovaným žalobcem porušil svou povinnost řídit se dopravním značením, když v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy omezena dopravní značkou „IZ 8a“ s vyobrazenou dopravní značkou „B 20a“ na 30 km/h, jel nejméně rychlostí o 7 km/h vyšší. Takové jednání bezpochyby naplňuje skutkovou podstatu „zbytkového“ přestupku § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť se jedná porušení povinnosti stanovené řidiči vozidla v hlavě II. zákona o silničním provozu.
44. Nepřípadná je argumentace žalobce úmyslem zákonodárce, který dle jeho tvrzení nechtěl překročení rychlosti o méně než 10 km/h sankcionovat. Vláda v důvodové zprávě k zákonu č. 271/2023 Sb., kterým se zákon o silničním provozu, v části k bodům 115 až 118 (§ 125c), uvádí: „Za přestupky ve čtvrtém pásmu bude možné uložit pokutu od 2 000 Kč do 5 000 Kč (§ 125c odst. 5 písm. d)). Jde o překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 10 km/h [...] a nesplnění nebo porušení jiných povinností stanovených zákonem („zbytková“ skutková podstata uvedená pod písm. k)). [...] Pokud jde o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, touto sazbou bude ve správním řízení postihováno jak překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 10 km/h (přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4.), tak překročení nejvyšší dovolené rychlosti o méně než 10 km/h (přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k)). Rozdíl mezi postihem těchto přestupků však bude v jejich bodovém ohodnocení, neboť za větší překročení nejvyšší dovolené rychlosti budou zapisovány 2 body, zatímco za její menší překročení body zapisovány nebudou. Rozdíl bude i v pokutě ukládané příkazem na místě, za větší překročení nejvyšší dovolené rychlosti je stanovena

sazba pokuty ve výši 1 500 až 2 000 Kč, zatímco u jejího menšího překročení je stanovena pouze horní hranice sazby pokuty ukládané příkazem na místě, a to 1 500 Kč.“

45. Ze shora uvedeného vyplývá, že úmyslem zákonodárce rozhodně nebylo přestat postihovat správní sankcí překročení rychlosti o méně než 10 km/h; takové jednání je nadále i po novele zákona o silničním provozu účinné od 1. 1. 2024 protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu přestupku § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Důvodem, který zákonodárce vedl k tomu, že (nově) odlišuje překročení rychlosti o méně a více než 10 km/h, je skutečnost, že za větší překročení nejvyšší dovolené rychlosti jsou řidiči zapisovány 2 body, zatímco za menší překročení rychlosti body zapisovány nejsou.
46. Námitka žalobce, že v době, kdy o věci rozhodoval žalovaný, již jednání nezjištěného řidiče vůbec nenaplnňovalo znaky přestupku, protože za něj nemohl být odpovědný ani provozovatel vozidla, tudíž není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

47. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 29. října 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce